

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **M. B.**, narozen X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. KUKHK-41427/DS/2016/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 16. 8. 2016, č. j. ODP/72597-2016/dum 12906-2015/dum/25, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa totiž:
 - 9. 1. 2015 v 20:39:16 hod., na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič motorového vozidla registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 65 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 62 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do devíti bodů. V prvním z nich namítl, že napadené rozhodnutí bylo překvapivé, jelikož žalovaný v rozhodnutí (pozn. jedná se o rozhodnutí ze dne 5. 5. 2016, č. j. KUKHK-15678/DS/2016/GL), kterým na základě odvolání žalobce zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení, uvedl, že: *„Jak z výše uvedeného vyplývá, je nutné se věci znovu zabývat. Odvolací orgán ve svém rozhodnutí uvedl, jak má správní orgán postupovat. Následně správní orgán I. stupně po projednání věci, při kterém se bude beze zbytku zabývat důvody tohoto rozhodnutí a odvolacími důvody, vydá nové rozhodnutí.“*
4. Žalovaný vyslovil závazný právní názor, kterým se měl správní orgán při koncipování nového rozhodnutí prvního stupně řídit, ale odůvodnění „nového“ rozhodnutí prvního stupně je v podstatě totožné, jako odůvodnění „původního“ rozhodnutí prvního stupně a žalobce je tedy toho názoru, že správní orgán I. stupně této povinnosti nedostál.
5. Tuto skutečnost spatřuje žalobce například na tom, že správní orgán se v „novém“ rozhodnutí nijak nezabýval jednou ze dvou odvolacích námitek žalobce uplatněných v „prvním“ odvolacím řízení, konkrétně se jednalo o námitku, že údajný správní delikt je již – s ohledem na metodiku Ministerstva dopravy – promlčen (správněji došlo k prekluzi odpovědnosti).
6. Ve druhém žalobním bodu vytýkal žalobce správnímu orgánu dvě pochybení. V prvním z nich měl nejprve správní orgán nepřesně označit místo spáchání údajného správního deliktu ve výroku rozhodnutí. Žalobce na základě tohoto popisu skutku ohledal na místě a v územním plánu a zjistil, že dopravní značky označující začátek a konec obce jsou umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán měl tedy pochybit

v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopie územního plánu. Totéž se týká umístění dopravního značení na začátku a konci obce. Dále správní orgán ve výroku rozhodnutí označil úsek údajného spáchání přestupku v délce 1,5 km, což shledal žalobce taktéž nedostatečně určitým. Tyto vady způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

7. Druhým pochybením, nazvaným „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“ vytýkal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům.
8. Žalobce v dalším bodu žaloby namítl, že správní orgán ho zkrátil na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když mu sdělil, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to primárně v přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu a je toho názoru, že se může vyjadřovat k podkladům rozhodnutí jakýmkoliv v úvahu přicházejícím způsobem. Jako příklad uvedl datovou schránku, e-mailovou komunikaci či písemné podání. Zmocněnec žalobce s ohledem na jeho pracovní vytíženost pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedině osobně.
9. Žalobce následně vyjádřil pochybnost, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady, když správní orgán neučinil všechny potřebné a nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla, ačkoliv od žalobce obdržel informaci, kdo vozidlo řídil. Správní orgán jednal ryze formálně, když se sice pokusil označenému řidiči zaslat výzvu k podání vysvětlení, ale ta se po uplynutí doby vrátila zpět s doložkou „*non réclamé*“. Žalobce nabyl dojmu, že správní orgán měl za dané situace podnikat další kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy mohl domnělého řidiče například opětovně vyrozumět poštou, uložit mu pořádkovou pokutu či využít smluvních vztahů mezi Českou republikou a Ruskou federací na poli spolupráce orgánů veřejné moci. Správní orgán měl také možnost doručovat veřejnou vyhláškou, či ustanovit pro účely doručování opatrovníka. Žalobce je rovněž názoru, že i on měl být o problémech s doručováním vyrozuměn, aby na tento vývoj situace mohl adekvátně reagovat.
10. Žalobce v pátém bodu žaloby konstatoval, že se dle metodiky Ministerstva dopravy odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla, kterým je fyzická osoba nepodnikající prekluduje, pokud nedojde k pravomocnému odsouzení od jednoho roku od jeho spáchání. Z tohoto důvodu nabyl přesvědčení, že správní orgány řízení zastaví pro zánik odpovědnosti.
11. Žalobce namítl také protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.

12. Další z žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
13. V osmé námitce vytýkal žalobce žalovanému, že mu včas neposkytl informaci o osobě, která bude rozhodovat o jeho odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Rovněž s touto vadou spojoval nezákonnost žalovaného rozhodnutí, spatřovanou v tom, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pro žalobce bylo překvapivé, že bylo rozhodnuto ve věci, přestože nebyl vyrozuměn o tom, která úřední osoba bude o jeho odvolání rozhodovat, ač byl tento požadavek v odvolání zmocněncem žalobce výslovně formulován.
14. V poslední námitce pak žalobce vytýkal orgánům veřejné správy řadu pochybení, když namítl, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 67 odst. 3 správního řádu. Namítal také, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není patrné, že by fotografie byly pořízeny v obci Kocbeře. Závěrem uvedl, že osoba označeného řidiče mu následně sdělila, že v daný čas bylo vozidlo žalobce daleko od obce Kocbeře, takže vozidlo na snímcích sice má shodnou registrační značku jako vozidlo žalobce, jedná se však zjevně o falzifikát.
15. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
16. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rovněž znovu upozornil na fakt, že v průběhu řízení měl žalobce možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně obeznámen o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.
18. Závěrem žalovaný sdělil, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uplatnil pouze námitku absence ústního jednání, jehož se chtěl účastnit dokazováním. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné,

odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečností, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

20. Správní orgán I. stupně obdržel dne 15. 3. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 9. 1. 2015 ve 20:39:16 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 62 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a bylo uvedeno, že se dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
21. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 14. 4. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval, pročež se správní orgán uchýlil k tomu, že dne 11. 6. 2015 zaslal provozovateli vozidla výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce poté, dne 24. 6. 2015 zaslal reakci na výzvu provozovateli vozidla, v níž uvedl, že vozidlo v uvedeném období neřídil, požadovanou částku nezaplatí a zároveň sdělil, že v danou dobu měl vozidlo k dispozici pan Z. L. L., bytem X.
22. Správní orgán dne 25. 8. 2015 opětovně vyzval žalobce ke sdělení skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla, jelikož žalobce neposkytl datum narození označené osoby řidiče. Dne 27. 8. 2015 žalobce zaslal e-mail s tím, že označenému řidiči zapůjčil vozidlo jen na základě jeho jména, příjmení a adresy trvalého bydliště a není aktuálně schopen informaci o datu narození zajistit. Správní orgán I. stupně vzápětí, dne 11. 9. 2015 předvolal Z. L. L. k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli.

23. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu v podrobnostech ještě níže), kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 7. 12. 2015 v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
24. Správní orgán I. stupně vydal téhož dne příkaz k uhrazení pokuty v částce 1 500 Kč, na který reagoval zmocněnec žalobce podáním odporu dne 15. 12. 2015, v němž požadoval, aby byla sdělena všechna jména oprávněných úředních osob, za účelem posouzení případného vznesení námitky podjatosti. Dne 21. 12. 2015 byl žalobce vyrozuměn o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu, byl také vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 12. 1. 2016 v 9:00 hod. v budově Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem a zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 22. 12. 2015.
25. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 12. 1. 2016 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí záznam o provedení důkazu listinou z téhož dne. Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobce ani jeho zmocněnec možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili. Následně bylo doručeno vyjádření k řízení, kdy žalobce požadoval zastavit řízení z důvodu jeho neprojednatelnosti, jelikož od spáchání přestupku uplynul již jeden rok, pokud by ale správní orgán v řízení pokračoval, trval žalobce na nařízení ústního jednání. Tento přípis byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 15. 1. 2016.
26. Posléze bylo dne 20. 1. 2016 vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí o správním deliktu č. j. ODP/7731-2016/dum 12906-2015/dum, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jakož i skutečnost, že správní delikt provozovatele nelze projednat – již byl promlčen (resp. prekludován).
27. Žalovaný vydal dne 5. 5. 2016 rozhodnutí o odvolání, kterým rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 20. 1. 2016 zrušil a věc vrátil k novému projednání s tím, že je nutné se věci znovu zabývat s důrazem na provádění důkazu listinou v souladu s ustanovením § 18 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu.
28. Správní orgán poté vyrozuměl žalobce přípisem ze dne 15. 7. 2016 o pokračování správního řízení po podaném odvolání proti rozhodnutí, byl také vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 8. 8. 2016 v 9:00 hod. v budově Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem a zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 18. 7. 2016.
29. Dne 8. 8. 2016 byl vyhotoven protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání. Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobce ani jeho zmocněnec možnosti seznámit se se spisovým materiálem opět nevyužili.

30. Dne 16. 8. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu č. j. ODP/72597-2016/dum 12906-2015/dum/25, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž vznesl jedinou námitku, a to, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (viz shora).

B. Právní závěry

31. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů

nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

33. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs\85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
34. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
35. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
36. A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Překvapivost napadeného rozhodnutí

37. Žalobce v této námitce tvrdil, že napadené rozhodnutí bylo překvapivé, jelikož žalovaný v rozhodnutí, kterým na základě odvolání žalobce zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení, (pozn. jedná se o rozhodnutí ze dne 5. 5. 2016, č. j. KUKHK-15678/DS/2016/GL) vyslovil závazný právní názor, kterým se měl správní orgán při koncipování nového rozhodnutí prvního stupně řídit, ale správní orgán I. stupně této povinnosti nedostál. Žalobce poukázal například na to, že správní orgán se v „novém“ rozhodnutí nijak nezabýval jednou ze dvou odvolacích námitek žalobce uplatněných v „prvním“ odvolacím řízení, konkrétně se jednalo o námitku, že údajný správní delikt je již – s ohledem na metodiku Ministerstva dopravy – promlčen (správněji došlo k prekluzi odpovědnosti).
38. Krajský soud uvádí, že stěžejním důvodem, pro který žalovaný zrušil prvoinstanční správní rozhodnutí, byly výtky ve vztahu k provedenímu dokazování. Žalovaný v této fázi správního řízení vyslovil právní názor, že pokud dokazování probíhá v rámci ústního jednání, je třeba jeho průběh náležitě popsat. Dle něho je nutné, aby bylo uvedeno, které listiny byly čteny, které soubory na CD nosiči byly přehrány, vše náležitě popsat a spolu s tím rovněž uvést, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho plynuly a uvést úvahy správního orgánu, které ho vedly k vydání rozhodnutí ve věci. Dle krajského soudu tento názor není správný, k tomu v podrobnostech níže.
39. Žalovaný se v tomto rozhodnutí rovněž zcela dostatečně vyjádřil k námitce žalobce ohledně promlčení (resp. prekluze) správního deliktu, kdy konstatoval, že předmětný správní delikt prekludován není. Krajský soud podotýká, že pokud námitka prekluze byla již jednou žalobcem namítána, žalovaný se s ní dostatečně vypořádal a žalobce ji znovu nenamítal, považuje krajský soud argument žalobce o překvapivosti rozhodnutí za irelevantní. Správní řízení totiž tvoří jeden celek, a není proto na místě, i s ohledem na efektivitu řízení, aby se správní orgán znovu zabýval námitkami, se kterými se zcela jednoznačně vypořádal odvolací orgán.
40. Po vrácení věci k dalšímu řízení v reakci na výtky odvolacího orgánu sepsal správní orgán I. stupně protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu (viz l. 57 správního spisu), v němž uvedl, že provedl důkazy oznámením o přestupku v dopravě na č. l. 2 spisu, fotografickou dokumentací na č. l. 3, spisu a výpisem z karty osobního motorového vozidla z centrálního registru vozidel na č. l. 4 spisu, a podrobně popsal, co z těchto důkazů zjistil.
41. Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné zaměřit pozornost na správnost závěru žalovaného vysloveného ve zrušujícím rozhodnutí. Nutno konstatovat, že žalovaný se vymezení konkrétních vad postupu prvoinstančního správního orgánu věnoval pouze velmi krátce (a z hlediska gramatického poněkud diskutabilně) ve třetím odstavci předposlední stránky svého odůvodnění, v němž konstatoval: *„Závěrem lze shrnout, že pokud dokazování probíhá v rámci ústního jednání a je třeba jeho průběh náležitě popsat – nikoliv uvést pouze soupis listin, které byly předloženy..... uvést, které listiny byly čteny, které soubory na CD nosiči byly přehrány, co je v nich zaznamenáno, zejména pokud CD obsahuje více souborů, je třeba je popsat. Toto platí i v případě jednání v nepřítomnosti, neboť i zde je třeba řádně dokazovat – číst listiny, shlédnout CD a podobně. Vše popsat, co bylo odkazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, uvést úvahy správního orgánu – pouhý soupis důkazní materiálu je nedostatečný.“*

42. Na č. l. 32 správního spisu je založen Záznam o provedení důkazu listinou, kde správní orgán uvádí, že dle § 53 odst. 6 správního řádu provedl důkazy listinami obsaženými ve spise ODP/12906-2015/dum v počtu listů 31.
43. Po vrácení věci k dalšímu řízení v reakci na uvedené sepsal správní orgán I. stupně Protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání podle § 18 odst. 1 správního řádu (viz l. 57 správního spisu), jak je uvedeno v bodě 39. tohoto rozsudku.
44. Předně je třeba k této námitce uvést, že § 51 odst. 2 věta první správního řádu zní „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nebrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ K tomu v daném řízení opakovaně došlo, oznámení byla doručena do datové schránky zmocněnce žalobce (viz body 24. a 28. tohoto rozsudku). Ani v jednom případě se žalobce nedostavil a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužil.
45. V souvislosti s tím připomíná krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, podle něhož správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.
46. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“
47. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“
48. Uvedená ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání. Má se tak stát formou protokolu nebo záznamu? Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsolentním a bylo by je třeba považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá § 53 odst. 6 správního řádu.
49. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
50. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon nijak neuvádí. Není správný názor žalovaného v jeho zrušovacím rozhodnutí, že při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob je třeba tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), že je třeba vše popsat, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, uvést

úvahy správního orgánu, a že pouhý soupis listin je nedostatečný. Takové náležitosti nepožaduje správní řád ani k protokolu, tím méně je lze vyžadovat u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.

51. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud tedy konstatuje, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v celém rozsahu již dne 12. 1. 2016, pořídil o tom v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu do spisu záznam, a nebylo tak důvodu jeho první rozhodnutí rušit pro vady dokazování a rovněž tak nebylo důvodu, aby správní orgán dne 8. 8. 2016 znovu prováděl dokazování a pořizoval o tom protokol. Je tedy zřejmé, že z důvodu bezformálnosti záznamu dle § 53 odst. 6 správního řádu nelze jako nezákonnou shledat formu záznamu ze dne 12. 1. 2016 v jeho formulaci „...provedl důkazy listinami obsaženými ve spise ODP/12409-2015/jal v počtu listů 31“, neboť je zřejmé, jaké listiny to jsou (listiny založené ve spise před záznamem). V rámci tzv. good practice však krajský soud správnímu orgánu doporučuje, aby i při provádění důkazu listinami mimo jednání bez přítomnosti dalších osob v záznamu uvedl seznam listin, jimiž důkaz provedl, spolu s uvedením jejich čísla listu.
52. Pokud se týká materiální stránky věci, v jejímž světle je třeba výše uvedené závěry o formální stránce věci nahlížet, je třeba zhodnotit, zda by případný odlišný závěr o nezákonnosti záznamu ze dne 6. 1. 2016 spočívající v tom, že nejsou jmenovitě určeny listiny, které byly prováděny k důkazu, vedl k tomu, že by takové procesní pochybení mělo vliv na zákonnost celého rozhodnutí. Krajský soud je v této otázce veden závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007 – 337, které na posuzovanou věc dopadají a s nimiž se zcela ztotožňuje a na něž odkazuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“
53. Z uvedeného plyne, že i v případě, že by záznam o provádění důkazu listinou vůbec učiněn nebyl, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V nadepsané věci však záznam učiněn byl a současně nebyla zjištěna jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by bylo pochyb o zákonnosti napadeného rozhodnutí.
54. Krajský soud má za to, že veškerá rozhodnutí vydaná ve správním řízení obsahují obligatorní náležitosti, správní orgány se se všemi odvolacími námitkami, které byly v této fázi řízení vzneseny, a byly tedy relevantní, vypořádaly určité a z jejich úvah je zřetelné, z jakého skutkového stavu vyvozují konkrétní skutkovou podstatu správního

deliktu i z jakého důvodu byla žalobci vyměřena pokuta v určité výši. Krajský soud považuje za dostatečné, pokud správní orgán uvedl v odůvodnění fakta a důkazy, které jsou pro daný případ relevantní a mají dostatečnou oporu ve správním spise, která činí situaci naprosto jasnou a ničím nezpochybnitelnou.

2. Nepřezkoumatelnost

a) Obec

55. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepřesně určil místo spáchání údajného správního deliktu, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikt stal v zastavěném území a že se na daném místě skutečně nacházely dopravní značky č. IP 12a a č. IP 12b. Žalobce tvrdil, že místo skutku ohledal na místě i v územním plánu, a zjistil, že dopravní značky č. IP 12a - „Obec“ a č. IP 12b - „Konec obce“ jsou v obci umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Dle žalobce tak správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
56. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 9. 1. 2015 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
57. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem obce Kocbeře, jak vytýkal žalobce správním orgánům. Navíc nutno podotknout, že tento argument spatřuje krajský soud jako ryze účelový, jelikož je mu známo, že obec Kocbeře územní plán vyhotoven nemá (viz. [//www.kocbere.cz/](http://www.kocbere.cz/) - sekce úřední deska) a je tedy pochybné žalobcovo tvrzení, že: „*místo skutku ohledal v územním plánu*“.
58. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Kocbeře mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 14. 11. 2014, č. 8012-OL-70335-14, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře, a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací

vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14400/VZ/2013-2.

59. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Kocbeře, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznikly, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobilý závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.
60. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce na nedostatečné vymezení správního deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, který je na věc přílehlavý. V tam posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno jako: „*na silnici I/15 v obci Chrámce*“. S námitkou nedostatečného vymezení místa se zmíněný soud neztotožnil. Citované vymezení místa spáchání přestupku považoval za dostačující, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizoval skutek tak, že nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, bral v úvahu to, že v posuzované věci se jednalo o poměrně krátký úsek silnice I/15, procházející malou obcí Chrámce, ve které nejsou pojmenovány žádné ulice. Místo spáchání přestupku tedy bylo na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.
61. V nyní projednávaném případě se jednalo o měřený úsek, který byl dlouhý přibližně 1029 m a vzhledem k uvedení všech informací k místu přestupku, jako je název obce, konkrétní uvedení čísla silnice a směru, kterým motorové vozidlo jelo, navíc včetně uvedení informace o platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“, je místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně i dostatečně konkrétní. Dlužno dodat, že žalobce měl možnost tento nedostatek namítat již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud má za to, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostaly a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Tato námitka není z výše uvedených důvodů důvodná.

b) Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

62. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne ze dne 14. 11. 2014, č. 8012-OL-70335-14, veřejnoprávní smlouva ze dne 22. 7. 2013, č. j. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14400/VZ/2013-2). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
63. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
64. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládá rovněž další dokument, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel dokumentu, kde je uvedeno, že: *„Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí **automatizovaného měřicího zařízení**. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.“*
65. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá a dlužno dodat, že žalobce tuto námitku neuplatnil ve správním řízení, naopak zcela obecně ji formuloval až v nyní uplatněné žalobě. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.

3. Omezení procesních práv

66. Žalobce se cítil být omezen na svých procesních právech, když mu bylo oznámeno, že: *„Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod.“* Žalobce pak nabyt dojmu, že jeho právo vyjádření se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, a to nejlépe po předchozí

telefonické domluvě. Zástupce žalobce pak v souvislosti s tímto oznámením na realizování tohoto práva rezignoval, neboť s ohledem na jeho pracovní vytíženost se nejednalo o úkon proveditelný ani hospodárný.

67. Krajský soud je toho názoru, že žalobce si výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vyložil mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. Tento závěr krajského soudu plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl, že: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 15. 8. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (15. 8. 2016).
68. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen již dne 21. 12. 2015. To, že správní orgán žalobce opětovně vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobce, právě naopak. V případě jakýchkoliv pochybností žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Dlužno dodat, že ustanovený zástupce žalobce navíc v obdobných případech vystupuje systematicky a vytrvale, je tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.

4. Nezbytné kroky

69. Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.
70. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správou delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

71. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- c) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - d) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - e) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
72. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).
73. Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána, a ten na ni následně reagoval sdělením, že vozidlo měl řídit Z. L. L., bytem X. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na adresu, kterou uvedl žalobce, zaslal výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli. Doručenka je součástí správního spisu.
74. Krajský soud konstatuje, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
75. S ohledem na shora uvedené informace o osobě Z. L. L., které měl správní orgán I. stupně k dispozici (žalobce nesdělil ani datum narození), shledal krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či

neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

76. Nelze sdílet názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení mezinárodního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní. Tato námitka není důvodná.

5. Prekluze

77. V této námitce žalobce namítl, že odpovědnost za předmětný správní delikt prekludovala. Žalobce se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolával metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod čj. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“). Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.
78. Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle ustanovení § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán zahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
79. V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (spáchán byl dne 9. 1. 2015, odpovědnost žalobce by tedy zanikla až dne 9. 1. 2019). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl

(ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Krajský soud tak na základě výše uvedeného nemůže této námitce přisvědčit.

6. Protiústavnost

80. V šestém žalobním bodu žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou a to z následujících důvodů.
81. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
82. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citované ustanovení § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
83. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

7. Zásada bezprostřednosti

84. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
85. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

86. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem

o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

87. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
88. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Kocbeře, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
89. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.

90. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 21. 12. 2015 a následně i vyrozumění ze dne 15. 7. 2016. Žalobce se mylí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci tak dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
91. Za shora popsanych okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

8. Oprávněná úřední osoba

92. Krajský soud považuje za nedůvodnou i tuto námitku, ve níž žalobce namítl, že mu v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v jeho věci rozhodovat. Žalobou popsany a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá za žádoucí, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např. obsažen v Komentáři správního řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: *„Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřiblíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.“*
93. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: *„...samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním*

právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.“

94. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada řízení o správním deliktu by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla, když žalobní námitky vůči oprávněné úřední osobě neměl krajský soud za opodstatněné.
95. Podjatost úředních osob při výkonu veřejné moci upravuje ustanovení § 14 správního řádu.
96. Dle názoru krajského soudu z takového obecného tvrzení rovněž nelze dovodit, že jmenovaná úřední osoba má poměr k zmocněnci žalobce. Žalobce netvrdil, že by v dalších správních řízeních rozhodovala právě tato jedna úřední osoba, ani netvrdil, že by se v těchto dalších správních řízeních dopouštěla čehokoliv, z čeho by bylo možno dovozovat její podjatost. Rovněž z ničeho nevyplývá, že by tato úřední osoba měla jakýkoliv zájem na výsledku řízení (ve kterém jde o pokutu ve výši 1 500 Kč), resp. že by měla zájem na zamlčení či ztrátě jakékoliv podání žalobce, a riskovala v důsledku toho trestní postih.
97. Třeba přitom poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, s uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
98. Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobce zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádným důkazem, jenž by jen v náznacích mohl žalobci přisvědčovat.

9. Další námitky

99. V tomto žalobním bodu vznesl žalobce v podstatě tři námitky. A to, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 67 odst. 3 správního řádu, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, a že osoba označeného řidiče mu následně sdělila, že v daný čas bylo vozidlo žalobce daleko od obce Kocbeře a vozidlo na snímcích tak považuje za falzifikát.
100. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K žalobním námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu

spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem správního orgánu I. stupně se krajský soud ztotožňuje.

101. Ustanovení § 67 odst. 3 správního řádu uvádí, že: „*Ústně vyhlášené rozhodnutí správní orgán potvrdí písemně, pokud účastník písemné potvrzení požaduje. Písemné potvrzení obsahuje pouze výrokovou část rozhodnutí (§ 68 odst. 2) a další náležitosti uvedené v § 69.*“ Uvedené ustanovení tedy na projednávanou věc fakticky nedopadá. Krajský soud proto toliko v obecné rovině konstatuje, že veškerá rozhodnutí byla vydána správními orgány písemně zcela v souladu se zásadou písemnosti, jak lze také snadno ověřit ve správním spise.
102. K dalším námitkám krajský soud konstatuje, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jím namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že fotografie z místa spáchání přestupku nebyla pořízena v jiném místě než v obci Kocbeře, že vozidlo na fotografii není falzifikát apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
103. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 15. 3. 2015, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.
104. Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná

a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení
§ 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

105. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. května 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu